

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การปกครองระบบประชาธิปไตยของไทยเริ่ม เมื่อประเทศมีการเปลี่ยนแปลงจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราช เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2475 คณะบุคคลที่ทำการเปลี่ยนแปลงคือ “คณะราษฎร” ทำการปฏิวัติยึดอำนาจการปกครอง หลังจากนั้นการเมืองการปกครองของไทยใช้หลักการสำคัญ 3 ประการ คือ หลักการรวมอำนาจ ใช้ในการจัดระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง โดยมอบอำนาจการปกครองไว้ที่ส่วนกลาง ได้แก่ สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง ทบวง กรม หลักการแบ่งอำนาจการปกครองใช้ในการจัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดิน ส่วนภูมิภาค กล่าวคือ มีการมอบอำนาจการวินิจฉัย การดำเนินการบางส่วนให้แก่ราชการเจ้าหน้าที่ หรือผู้แทนของรัฐที่ถูกส่งมาปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาค อันได้แก่ ระดับจังหวัด อำเภอ และกิ่งอำเภอ ส่วนหลักการบริหารราชการอีกประการหนึ่งคือ หลักการกระจายอำนาจการปกครอง โดยทั่วไปใช้ในการจัดระเบียบการบริหารส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ เป็นรูปแบบที่ให้อิสระแก่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในการบริหารงาน รวมถึงการจัดการและการบริการประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง มีอำนาจเฉพาะตามบทบัญญัติของกฎหมาย มีฐานะเป็นนิติบุคคลสามารถทำนิติกรรมสัญญาได้ ตามขอบข่ายที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ คณะผู้บริหาร และสมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนเป็นหลักสำคัญ ส่วนการแต่งตั้งกระทำได้เฉพาะกรณี ที่จำเป็นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย (วิทยา นภาศิริกุล. 2531 : 710)

การปกครองท้องถิ่นไทย มีจุดเริ่มต้นจากการจัดปกครองในลักษณะ “การยื่นให้” (Devotion) ของรัฐแก่ประชาชน (ชุบ กาญจนประกร. 2536 : 2) ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 โดยพระองค์ได้ทรงตรากฎหมายขึ้นฉบับหนึ่งเรียกว่า “พระราชกำหนดสุขาภิบาลกรุงเทพฯ ร.ศ. 116” โดยกำหนดให้ผู้บริหารกิจการสุขาภิบาลกรุงเทพฯ เป็นข้าราชการทั้งสิ้นรวม ๗ คน โดยแต่งตั้งจากส่วนกลาง 6 คน และข้าราชการในเขตพื้นที่อีก 5 คน แต่กิจการนี้ยังไม่มีลักษณะการปกครองตนเอง ต่อมาได้มีประกาศพระบรมราชโองการจัดตั้งสุขาภิบาลท่าฉลอม เมื่อวันที่ 18 มีนาคม ร.ศ. 124 โดยให้ดำเนินการได้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ร.ศ. 125 (พ.ศ. 2449) เป็นต้นไป โดยให้มีวัตถุประสงค์ในการรักษา

ความสะดวก ซ่อมแซมและบำรุงถนนหนทาง จุดโคมไฟให้สว่างเวลาค่ำคืน และจัดหาคนเก็บกวาด ขยะมูลฝอย (ทวี พันธวาสิฎฐ์. 2537 : 212-213)

หลังจากที่ประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบบประชาธิปไตย ในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่รัชกาลที่ 7 คณะราษฎรได้ตราพระราชบัญญัติ การบริหารราชการแผ่นดินขึ้นใน พ.ศ. 2476 เป็นฉบับแรก โดยยกเลิกการปกครองแบบมณฑลเทศาภิบาล ที่มีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งนับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ที่เคยเป็นมาก่อนโดยสิ้นเชิง คณะราษฎรได้มอบหมายให้ นายปรีดี พนมยงค์ เป็นผู้ร่างขึ้น โดยสาระสำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้แบ่งการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็นสามส่วน คือ ส่วนกลางส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะในส่วนท้องถิ่นนั้นได้มีการกำหนดไว้ว่าในจังหวัดหนึ่งถ้าท้องถิ่นใดมีความเจริญมากก็ให้จัดตั้งเป็นเทศบาล ซึ่งมี 3 ประเภท ได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล (ณรงค์ พ่วงพิศ. 2539 : 335)

หลังจากที่คณะราษฎรได้ตราพระราชบัญญัติบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2476 ขึ้นใช้บังคับแล้ว บ้านเมืองก็ได้เปลี่ยนแปลงไป และได้ตรากฎหมายอีกหลายฉบับ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองท้องถิ่นมาเรื่อย ๆ และก่อนที่จะมีการใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 การปกครองท้องถิ่นไทยมี 6 รูปแบบ ได้แก่ (1) สภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล (2) เทศบาล (3) สุขาภิบาล (4) องค์การบริหารส่วนจังหวัด (5) กรุงเทพมหานคร และ (6) เมืองพัทยา

จากการกระจายอำนาจในการปกครองรูปแบบของการปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีมานาน นั้น การปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่เจริญมั่นคงเท่าที่ควร โดยภาพรวมแล้วอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อเรามองย้อนไปในประวัติศาสตร์ของการปกครองท้องถิ่นนั้นพบว่า การจัดตั้งและการดำเนินการปกครองท้องถิ่นของไทยนั้น เกิดจากการหิбыยื่นให้ จึงทำให้เกิดแนวคิดของคนไทยทั้งปวงว่า การเมือง การปกครองนั้น เป็นเรื่องของหลวงท่านมิใช่กิจการของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ที่จะเข้าไปรับทราบหรือรับรู้ หรือเข้าไปเกี่ยวข้อง และคงมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของวัฒนธรรมทางการเมืองแบบคอยเป็นผู้รับ และคอยปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัดตั้งแต่สมัยก่อน และเมื่อจำเป็นต้องจัดตั้งการปกครองท้องถิ่นขึ้นในสภาวะการณ์เช่นนี้ ก็ทำให้การดำเนินการปกครองท้องถิ่นอาจอยู่ในมือของคนกลุ่มหนึ่งที่เขาเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นวิธีการหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้ใช้ความรู้ความสามารถ เพื่อสร้างชุมชนของตนเอง และเพื่อประโยชน์ของตนเอง (อุทัย หิรัญโต. 2543 : 102)

การปกครองท้องถิ่นของไทยได้รับการปรับเปลี่ยนในแง่ของกฎหมายครั้งสำคัญ เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 โดยบัญญัติไว้เป็นแนวนโยบาย

พื้นฐานแห่งรัฐในมาตรา 78 ให้รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง และตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น และระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึง และเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับดังกล่าว ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 285 ว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่น และคณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น นอกจากนั้นยังบัญญัติเพิ่มเติมไว้ว่า สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้งสำหรับคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้ง โดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น และยังสามารถกำหนดระยะเวลาของการดำรงตำแหน่งไว้ด้วย โดยสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี

เมื่อเป็นเช่นนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการจัดองค์การไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 285 จำต้องมีการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบสุขาภิบาล ซึ่งมีคณะกรรมการสุขาภิบาลทำหน้าที่บริหารอันประกอบด้วย

1. นายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ ที่สุขาภิบาลนั้นตั้งอยู่ เป็นประธาน และถ้าสุขาภิบาลใดมีรายได้เกิน 5 ล้านบาท โดยไม่รวมเงินอุดหนุน ให้กรรมการเลือกสมาชิกสุขาภิบาลที่มาจากการเลือกตั้งทำหน้าที่ประธานบริหาร
2. ปลัดอำเภอหรือกิ่งอำเภอที่สุขาภิบาลนั้น ตั้งอยู่แล้วแต่กรณี ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง จำนวน 1 คน
3. กำนันแห่งตำบล ซึ่งมีพื้นที่ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของตำบลนั้น อยู่ในเขตสุขาภิบาล

4. ผู้มีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามสำหรับผู้สมัครรับเลือกตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งราษฎรในเขตสุขาภิบาลนั้นเลือกตั้งขึ้น 9 คน

เนื่องจากคณะกรรมการสุขาภิบาลตำแหน่งที่ (1) – (3) ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ แต่อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ในบทเฉพาะกาลมาตรา 334 (4) ว่ารัฐจะต้องดำเนินการให้มีคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่นให้ครบถ้วน ภายใน 2 ปี นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งครบกำหนดตั้งแต่วันที่ 11 ตุลาคม 2542

เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2542 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาล เป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ทำให้สุขาภิบาลทั่วประเทศจำนวน 981 แห่ง เปลี่ยนแปลงฐานะเป็น เทศบาลตำบลทั้งหมด ตั้งแต่วันที่ 25 พฤษภาคม 2542 และคณะกรรมการพนักงานเทศบาล มีมติ อนุมัติให้จัดโครงสร้าง และกรอบอัตรากำลังของเทศบาลที่เปลี่ยนแปลงฐานะมาจากสุขาภิบาล โดยกำหนดชั้นของเทศบาลเป็นเทศบาล ชั้น 5 ชั้น 6 และชั้น 7 ตามมติของคณะกรรมการ พนักงานเทศบาล โดยมีคณะเทศมนตรีเป็นผู้บริหารของเทศบาล และเป็นผู้บังคับบัญชา พนักงานเทศบาล และลูกจ้างทั้งหมดของเทศบาล โดยมีปลัดเทศบาลเป็นพนักงานประจำมี ตำแหน่งสูงสุด มีอำนาจบังคับบัญชารับผิดชอบงานของเทศบาลรองจากนายกเทศมนตรี

อำนาจหน้าที่ ของเทศบาลตำบลตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 มาตรา 50 ได้บัญญัติให้เทศบาลตำบลมีหน้าที่ต้องทำในเขต เทศบาลหลายประการ ดังต่อไปนี้

1. รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
2. ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ
3. รักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัด มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
4. ป้องกันและระงับโรคติดต่อ
5. ให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง
6. ให้ราษฎรได้รับการศึกษาและอบรม
7. ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ
8. บำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
9. หน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของเทศบาล

นอกจากอำนาจหน้าที่ดังกล่าวที่บัญญัติไว้ในกฎหมายแล้ว เทศบาลยังมีการรับโอน ภารกิจของหน่วยงานส่วนภูมิภาคอีกหลายภารกิจ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา ด้านสาธารณสุข ด้านทางหลวงชนบท ซึ่งการรับโอนภารกิจดังกล่าวเป็นการเพิ่มภารกิจในด้านการบริหาร

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษา ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สภาผู้แทนราษฎร (2546 : 26 – 27) พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงเทศบาลตำบล ด้วยประสบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารถึง 6 ประเด็น ดังนี้

1. ไม่มีการจัดทำคู่มือในการปฏิบัติงานและไม่ได้ทำงานที่เป็นพี่เลี้ยง อาจเนื่องด้วยต้องการกั้นภารกิจให้แก่หน่วยงานดั้งเดิม โดยใช้เหตุผลว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถดำเนินการได้
2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่ง ไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากไม่มีความชำนาญในการจัดบริการที่ได้รับ และยังไม่เคยดำเนินการมาก่อน
3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่ง ไม่มีการดำเนินการอาจเป็น เพราะไม่เข้าใจหลักการ ทิศทาง และแนวปฏิบัติ
4. ขาดการประสานงาน และการให้ความร่วมมือกับส่วนราชการเจ้าของงบประมาณ ในการดำเนินงานภารกิจถ่ายโอน ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนของพื้นที่
5. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ให้ความสำคัญกับการรายงานผลการดำเนินงาน ให้ส่วนราชการที่ถ่ายโอนภารกิจได้รับทราบอย่างถูกต้อง ครบถ้วน และตรงตามกำหนดเวลา
6. บุคลากรที่ถ่ายโอนย้ายภายหลังการถ่ายโอนภารกิจ ไม่ยอมโอนไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

นอกจากนี้คณะกรรมการชุดดังกล่าว ยังพบว่าปัญหาในการถ่ายโอนงบประมาณ ราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาคที่ถ่ายโอน แจ่งการอนุมัติจัดสรรเงินให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นล่าช้าไม่ทันต่อภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติตามกรอบระยะเวลาที่กำหนด เช่น การดำเนินโครงการถ่ายโอนอาหารเสริม (นม) และอาหารกลางวัน ของกระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งงบประมาณที่จัดสรรให้มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการ และไม่สอดคล้องเหมาะสมกับภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้การทำงานล่าช้า เกิดความไม่คล่องตัว และมีปัญหาในเชิงการบริหารจัดการ

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของโยชิน ไชยโยคีลปี (2547 : บทคัดย่อ) ซึ่งเป็นกรวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานซ่อมบำรุงทางหลวงชนบท ของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงาน พบว่า ในการบริหารงานซ่อมบำรุงทางหลวงชนบท หลังการได้รับการถ่ายโอนงานมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก ทั้งด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์และด้านการบริหารจัดการ

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นับตั้งแต่การปรับเปลี่ยนฐานะของสุขาภิบาลมาเป็นเทศบาล ตำบล ซึ่งทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคณะผู้บริหารจากราชการมาเป็นนักการเมือง จากการปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมบทบาทหน้าที่ของเทศบาลตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 การถ่ายโอนภารกิจของราชการส่วนภูมิภาค ให้องค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่น น่าจะก่อให้เกิดปัญหาหลายประการตามมาในด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านการบริหารจัดการ และที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหา การบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ทั้ง 24 แห่ง ผู้วิจัยในฐานะที่ เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาล และเคยดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบล ยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งมีประสบการณ์ในการบริหารงานพบว่า มีปัญหาในการบริหาร ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านการบริหารจัดการ แต่ยังไม่มีการวิจัยไว้ก่อน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบล ในจังหวัดกาฬสินธุ์ ว่า ด้านใดมีปัญหาอยู่ในระดับใด ซึ่งผลการวิจัยน่าจะเป็นประโยชน์ ที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการบริหารงานของเทศบาลต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลต่อปัญหาการบริหารงาน ของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นพนักงานเทศบาลที่มีเพศ อายุ และระดับ การศึกษาแตกต่างกันต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์

สมมุติฐานการวิจัย

1. ระดับความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบล ในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ระดับความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาระดับ ความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลต่อปัญหา การบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ 4 ด้าน คือ

- 1.1 ด้านบุคลากร (Man)
- 1.2 ด้านงบประมาณ (Money)

1.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์ (Material)

1.4 ด้านการบริหารจัดการ (Management)

2. ด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ พนักงานเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 144 คน

3. ด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย คือ เทศบาลตำบลจำนวน 24 แห่งในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์

4. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของพนักงานเทศบาล 3 ประการ ได้แก่

4.1.1 เพศ

4.1.2 อายุ

4.1.3 ระดับการศึกษา

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ 4 ด้าน ดังนี้

4.2.1 ด้านบุคลากร

4.2.2 ด้านงบประมาณ

4.2.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์

4.2.4 ด้านการบริหารจัดการ

5. ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัยระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง สิงหาคม 2549

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เทศบาลตำบล หมายถึง เทศบาลตำบลที่จัดตั้งขึ้น ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 จำนวน 24 แห่ง ในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์

2. พนักงานเทศบาล หมายถึง พนักงานเทศบาลผู้ปฏิบัติงานในเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ ประกอบด้วย ปลัดเทศบาล หัวหน้าสำนักปลัดเทศบาล ผู้อำนวยการกองคลัง หรือหัวหน้าส่วนการคลัง ผู้อำนวยการกองช่างหรือหน้ากองช่าง ผู้อำนวยการกองการศึกษาหรือหัวหน้ากองการศึกษา ผู้อำนวยการกองการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม หรือหัวหน้ากองการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบระดับความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบล 24 แห่งในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์
2. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาและแก้ปัญหาการบริหารงาน อันเป็นแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์
3. เป็นแนวทางในการวิจัยการบริหารงานด้านอื่นๆ ของเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY